

РЕШЕНИЕ

№ 41815

гр. София, 14.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10895** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 11 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).
Образувано е по жалба на М. О. /М. О./роден на 29.11.1973 г. в Р. Турция, притежаващ паспорт № U26839584, чрез адв. Т. С. С.-Б., с адрес [населено място], [улица], против: Отказ на виза тип „D“, по Заявление № IST25013474 V, получен на 30.09.2025 г., издаден от А. З., съветник консул в посолството на Р. България в Р. Турция, на основание чл. 10, ал. 1, т.17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ.
В жалбата са изложени съображения, за това че Отказа за виза е неправилен поради необоснованост. Същия е в противоречие с материалноправните разпоредби, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е в несъответствие с целта на закона. Иска съдът след като се уверите в посочените в жалбата основания, да отмени Отказа за виза, издаден от Съветник консул при Генерално Консулство [населено място] –Турция.
В съдебно заседание жалбоподателят М. О., чрез адв. Т. С. С. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С.. Адвокат С. заявява,че не знае как административният орган е стигнал до извода, че има фиктивно вписване на търговско представителство, след като за вписването му били необходими много официални документи, има доста процедури и проверки от страна на БТПП, нотариуси и преводач. Счита, че са налице основания за отмяна на отказа. Представям писмена защита.
Ответникът А. З., съветник консул в посолството на Р. България в Р. Турция, [населено място], чрез И. А., гл. специалист в Дирекция „КО“ на МВнР – редовно призован, се представлява от И. А. служител с юридическо образование и правоспособност в Министерство на вътрешните

работи. Юрисконсулт А. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Получаване на разрешение за виза тип „Д“ се получава след провеждане на процедура по съгласуване, в условията на обвързана компетентност. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените доказателства по делото, становището на страните, съобразно правомощията по чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят със Заявление № 1ST25013474V от 13.05.2025г. е поискал издаване на виза „Д“ на основание ЗЧРБ, в качеството на представител по пълномощия на търговско представителство. Приложил е изискуемите документи по закон. Основанията за получения отказ за виза са чл.10, ал.1, т. 17, т.23 и т.24 от ЗЧРБ, като е посочено -„основателни съмнения за фиктивно вписване на ТП с цел получаване на пребиваване за пътуване в Шенген. Посочените правни норми визират - недоказване достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни, както и че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване“. Отказа за издаване на виза е материализиран в стандартен формуляр, съгласно чл.34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.

Към заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) – Решение за вписване в Единния търговски регистър на Българската Търговско-промишлена палата, Сертификат от Търговско-промишлена палата, Регистър Булстат от Агенцията по вписванията, Договор за заем за послужване, Договор за наем на недвижим имот, Декларация от собственика на недвижимия имот, Декларация за съгласие за отдаване на офис, Свидетелство за съдимост на жалбоподателя от Р. Турция, доказателства за дейността на дружеството в Р. Турция, копия на служебни бележки и банкови удостоверения, обстоятелства относно търговско представителство, копие на първите две страници на паспорта на О..

Въз основа на тези документи на е издаден оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза тип „D“. Като правно основание за постановяването му са посочени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ -„основателни съмнения за фиктивно вписване на ТП с цел получаване на пребиваване за пътуване в Шенген. Посочените правни норми визират - недоказване достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни, както и че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване“.

В съдебното производство като писмени доказателства са приобщени Писмо /класифицирана информация/ от ДАНС, от което става ясно, че становището на агенцията е отрицателно. Писмо от 28.10.25 г. от Дирекция „Миграция“, във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявлението за издаване на виза тип „D“ на жалбоподателя, с което приложено е изпратено становище на сектор „Миграция“-Б. при ОДМВР. От становището става ясно, че апликантът има едно регистрирано влизане през последните десет години през 2025 г. за шест дни. Н. се е запознала с апликанта посредством своя позната и е посочила, че има достатъчно място в къщата, за да настани чужденеца. Със становището се счита, че договорът за наем е сключен фиктивно,

както и че не е доказана целта за издаване на дългосрочна виза, а се касае за фиктивно вписване в ТП, с цел получаване на пребиваване, за пътуване в Шенген.

Така установените релевантни за правния спор факти не са спорни за страните и позволяват да се направят следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза тип „D“ е връчен лично на жалбоподателя на 30.09.25 г.), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 вр. ал. 4 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт.

Разгледана по същество – жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в [населено място]-Р. Турция. Със Заповед № 46/19.09.25 г. на Генералния консул на България в Р. Турция и Заповед № 95-00-26/10.01.25 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза тип „D“ е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в Р. България. В конкретния казус Отказът за издаване на виза е мотивиран с основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ. Във формуляра е посочено правното основание, на което се е позовал административният орган, а значителна част от представената официална информация от Дирекция „Миграция“ - МВР в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР, е приложена по АП.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по Заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов

център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са предоставени и становищата от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че „въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки, като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на Отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“

В този аспект, съдът счита, че оспореният Отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязани са правните основания за отказ – чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ. Изложени са допълнително мотиви, възпроизвеждащи значителна част от становището на Дирекция „Миграция“. Мотивите се съдържат в приобщените по АП писмени доказателства.

Спазени са и процесуалните изисквания при издаването на административния акт. Не са допуснати нарушения на процедурата, които да са ограничили правата на жалбоподателя.

Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ. В заявлението жалбоподателят не е посочил основание, но е отразил, че целта на исканото разрешение за пребиваване е „бизнес“. Приложил е документи, удостоверяващи специфичните изисквания, предвидени в чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба чужденци, които са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско промишлена палата, след проверка и оценка на представени документи относно активността и данъчната изрядност на дружеството, както и относно планираните дейности на представителството, могат да получат виза за продължително пребиваване на територията на страната.

Оценката на информацията в представените документи към заявлението за издаване на виза е извършена в рамките на съгласувателната процедура от служители на Дирекция „Миграция“ – [населено място]. Представените с жалбата копия на нотариално заверени декларации от жалбоподателя М. О., в качеството му на представляващ регистрираното в [населено място], Република Турция, търговско дружество с ограничена отговорност, относно липсата на публични задължения, а и относно финансовите резултати от осъществяваната търговска дейност, законосъобразно са приети, че не обосновават необходимост от пребиваване на представляващия регистрираното в Р. България търговско представителство на територията на страната, за да бъдат реализирани заявените цели в представената програма. Правният статут на търговското

представителство, което не осъществява търговска дейност предпоставя с приоритет да бъдат оценявани резултатите от дейността на чуждестранното търговско дружество, за да се прецени обективната необходимост от разширяване на дейността и на територията на Р. България. Не е допуснато твърдяното в жалбата игнориране на информация и данни от значение за установяване на действителните намерения на апликанта.

Събраните доказателства, включително и представените в настоящото съдебно производство, не дават основание на съда да приеме, че постановеният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ нарушава гарантирани от Конвенцията за защита правата на човека, права на жалбоподателя. Конвенцията не регламентира право на граждани на трети страни да пребивават дългосрочно в държава – членка на Европейския съюз. Подобно право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното законодателство също няма позитивна уредба, включително и въз основа на международен договор, който пряко да създава права на чужди граждани да пребивават на територията на страната. Затова, с Отказа да бъде издадена виза не се нарушава защитено субективно право на жалбоподателя за пребиваване на територията на Република България. Представените документи за намерения за разширяване на търговската дейност, не съдържат обективна информация за реално осъществявана търговска дейност. Годишна програма на търговското представителство, Цели и задачи на търговското представителство, не са подкрепени с документи, издадени от съответните компетентни органи на Турция, които да удостоверят декларираните от жалбоподателя финансови резултати от осъществявана търговска дейност, както и липсата на публични задължения. Липсват данни за конкретни търговски взаимоотношения и/или потребители на продуктите, сочени като разработени от дружеството.

В този смисъл, лишени от доказателствена обезпеченост са твърденията за обемите на дружеството.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора неоснователно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски. Такива не се претендират от пълномощника на ответника, поради което съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 54 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. О. /М. О./роден на 29.11.1973 г. в Р. Турция, притежаващ паспорт № U26839584, чрез адв. Т. С. С.-Б., с адрес [населено място], [улица], против: Отказ на виза тип „D“, по Заявление № IST25013474 V, получен на 30.09.2025 г., издаден от А. З., съветник консул в посолството на Р. България в Р. Турция, на основание чл. 10, ал. 1, т.17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.